

ת"פ 34559/11/15 - מדינת ישראל נגד חיים טוויל

בית משפט השלום בקריית גת

05 אפריל 2017

ת"פ 34559-11-15 מדינת ישראל נ' טוויל

בפני כב' הסגנית נשיאה נגה שמואלי-מאיר

מדינת ישראל ע"י עוה"ד ענת גוש חלב

נגד

חיים טוויל ע"י עוה"ד אלכסנדר שוקלובסקי

המאשימה

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד גוש חלב

הנאשם בעצמו ובא כוחו עו"ד שוקלובסקי

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של **תקיפה סתם - בן זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק

העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ו**היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

כמתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 14.11.2015 ניטש ויכוח בין הנאשם לרעייתו (להלן: "**המתלוננת**"), וזאת על רקע רצונה של האחרונה בעזרתו של הנאשם להתניע את הרכב. בנסיבות אלה, הנאשם אמר למתלוננת: "מה את רוצה עופי מהפרצוף שלי". לאחר מכן, הנאשם קם וניגש אל המתלוננת, אמר לה: "עופי", אחז בחולצתה ודחף אותה. עוד בהמשך, הנאשם משך את חולצתה של המתלוננת אשר נקרעה, ודחף את המתלוננת, וזאת בנוכחות בתם המשותפת. כתוצאה מהאמור, המתלוננת נהדפה ונפלה, בעוד שחפצים מהשידה נפלו עליה.

2. במסגרת הסדר הטיעון הופנה הנאשם לשירות המבחן, תוך שהוסכם כי המאשימה לא תהא

מוגבלת בעתירתה העונשית ואילו ההגנה תבקש לבטל את הרשעתו של הנאשם.

3. בעניינו של הנאשם התקבלו שני תסקירים מאת שירות המבחן. התסקיר הראשון, מיום

21.12.2016, אינו נושא אופי חיובי. כך למשל אציין, מבלי לפגוע בצנעת הפרט, כי שירות המבחן מוסר שהנאשם שלל כל אירוע של אלימות אשר תואר בכתב האישום וכל צורך בהתערבות טיפולית, וטען כי אינו מבין את הסיבות שהובילו את המתלוננת לפנות אל גורמי אכיפת החוק. לדבריו, הוא הודה בכתב האישום אך כדי לסיים את ההליך המשפטי המתנהל נגדו בצורה מהירה ככל הניתן. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לקחת אחריות או לבחון מאפייני אישיות והתנהגות שהובילוהו למצבו הנוכחי. גם המתלוננת מסרה כי אינה מעוניינת בסיוע או ליווי טיפולי, ושירות המבחן התרשם כי שני בני הזוג נטו למסירת מידע מצומצם והביעו עמדות קורבניות. לבסוף, ולאחר ששקל את מכלול הנתונים הרלוונטיים, שירות המבחן ציין כי אין ביכולתו לשלול רמת סיכון להתנהגות אלימה במערכת הזוגית וכי אינו סבור שקיימים אלמנטים אשר יש בהם כדי להצביע על צמצום רמת הסיכון להתנהגות אלימה בזוגיות בעתיד.

4. בתסקיר השני, מיום 30.01.2017, נמסר כי הנאשם ציין בפני השירות כי לא הובן כהלכה, וכי הוא אכן מקבל אחריות על המעשים המיוחסים לו. לצד האמור, הנאשם התקשה להבהיר את הפער בין הדברים הללו לבין דבריו בעבר, ושירות המבחן ציין כי התחזקה התרשמותו לפיה הנאשם מונע מתוך שיקולי כדאיות משפטית ואינו עורך תהליך של התבוננות ביקורתית על מאפייני התנהגותו אשר הביאוהו לבצע את המעשים המיוחסים לו. במובנים אלה, כך נמסר, הנאשם אינו לוקח אחריות על מעשיו.

בסופו של תסקיר זה, שירות המבחן הביע ספק בדבר מידת המחויבות של הנאשם לעמוד בביצוע צו של"צ, אך לבסוף ועל מנת שלא לפגוע במסגרת התעסוקתית שלו, המליץ להשית עליו עונש זה. כמו כן, שירות המבחן מסר כי לא מצא נימוקים אשר יכולים לתמוך בבקשתו של הנאשם לבטל את הרשעתו.

5. מחוות דעת הממונה על עבודות שירות מיום 22.03.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. באת כוח המאשימה עמדה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הפנתה לפסיקה שונה וציינה כי המדובר באירוע שאינו חד פעמי אלא במעשים שנעשו בהמשכים, תוך שחלקם אף התרחשו בנוכחות בתם המשותפת. כמו כן, באת כוח המאשימה הפנתה לתסקירים אשר הוגשו, ובייחוד להיעדר נטילת האחריות מצדו של הנאשם. בסיכומם של דברים, באת כוח המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל, ולגזור את עונשו של הנאשם בגדרי מתחם זה, תוך הותרת הרשעתו על כנה.

7. מנגד, בא כוח הנאשם ביקש לאבחן בין המקרים אשר נדונו בפסיקה אשר הוגשה מטעם המאשימה לבין עניינו של הנאשם שבפניי. כמו כן, הסנגור הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ובכלל זה לגילו; להיותו נשוי למתלוננת מזה 35 שנה ואב לארבעה ילדים; להיותו המפרנס היחיד; לעובדה כי הרשעותיו הקודמות התיישנו זה מכבר; ולכך שהנאשם הינו קבלן הנדרש במסגרת עבודתו להיכנס למקומות הדורשים רישום פלילי נקי כתנאי לכך. עוד נטען, כי היעדר שיתוף הפעולה של המתלוננת עם שירות המבחן לא צריך להיזקף לחובתו של הנאשם וכי הנסיבות הנלוות לעבירה אינן חמורות. לבסוף, עתר בא כוח הנאשם להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם, לצד הסתפקות בהשתת צו של"צ.

8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", טען כי הוא תומך בשני ילדיו הסטודנטים; עובד מזה כחמישים שנה; וכי יש בינו לבין המתלוננת "ויכוחים קטנים וזה הכול". עוד לטענתו, הוא מעוניין להירשם ברשם הקבלנים, ולשם כך הוא נדרש לחתום על מסמך לפיו בתוך 3 שנים לא תהיה לו כל הרשעה פלילית [כך לדבריו].

דין והכרעה

א. קביעת מתחם העונש ההולם

9. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם. יחד עם האמור, עקרון ההלימה אשר ניצב במרכזו של תיקון 113 אינו עומד לבדו, ושומה על בית המשפט להעניק משקל

עמוד 2

משמעותי גם לשיקול **שיקום** הנאשם (ר' בעניין זה פס' 12 בפסק דינו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 452/14 **ניסים דבוש נגד מדינת ישראל**, (03.04.2014) (להלן: "**פרשת דבוש**"); פס' 6 בפסק דינה של כב' השופטת א' חיות בע"פ 7459/12 **שיבר נגד מדינת ישראל**, (20.06.2013)).

אשר למתחם העונש ההולם, קביעתו תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (שכאמור הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת, והכל כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין.

10. בעצם ביצוע מעשה התקיפה, פגע הנאשם **בערך החברתי המוגן** שעניינו שמירה על שלמות גופם, שלומם וביטחונם של בני משפחה, כאשר בדרך כלל מדובר בשמירה על החלשים מפני התעמרותם של החזקים. זאת ועוד, לא זו בלבד שעבירות של אלימות במשפחה מבוצעות בדרך כלל בחדרי חדרים רחוק מכול עין, אלא שגם לא אחת נמנעים הקורבנות מלפנות לרשויות אכיפת החוק, הן בשל תלות רגשית או כלכלית בעברין והן בשל הרצון לשמור על שלמות התא המשפחתי, מה שמקשה על גילויין של העבירות ועל העמדתם של העבריינים לדין (ראו למשל דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 6758/07 **פלוני נגד מדינת ישראל**, (11.10.2007)), ונדמה שלא בכדי מצא המחוקק לקבוע כי העונש המרבי הקבוע לצדה של עבירת התקיפה הגורמת חבלה ממש יוכל בשעה שזו מבוצעת כלפי בת זוג.

בכל הנוגע להיזק לרכוש במזיד, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו הינו זכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו.

11. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם ומידת הנזק שנגרם כתוצאה מביצוע עבירת ההיזק לרכוש, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** במקרה הנדון מצויה ברף נמוך.

12. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתי לטיב האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם, אשר פעמיים דחף את המתלוננת ומשך בחולצתה. תחת העבירה הפלילית של תקיפה סתם יכול להיכנס מגוון רחב של מעשי אלימות, כאשר ברי כי אין דין בעיטה או מכת אגרוף לאזור הבטן כדין דחיפה. במקרה הנדון, עם כל הסלידה ממעשיו של הנאשם, הרי שעדיין המדובר במעשה אלימות שאינו מצוי ברף חומרה גבוה. דברים דומים אף צריכים להיאמר גם בכול הנוגע לעבירת ההיזק לרכוש במזיד, תוך שבענייננו לא נגרם נזק שנאמד בסכום גבוה או לחפץ בעל חשיבות יתרה (כגון חפצים בעלי ערך סנטימנטלי או חפצים חיוניים שאין להם תחליף). לצד האמור, לא התעלמתי מפוטנציאל הנזק אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, תוך שנהיר כי סדרת דחיפות, אשר בסופן המתלוננת אף נהדפה ונפלה ארצה, עלולה הייתה לגרום נזק משמעותי.

עוד ולקולא, שקלתי את העובדה שלעבירות לא קדם תכנון מוקדם מצדו של הנאשם, וכי נדמה שאלו בוצעו בעידנא דריתחא ובצורה ספונטנית. מנגד, יש ליתן את הדעת לכך שחלק ממסכת האלימות נעשתה לעיני בתם המשותפת של הנאשם והמתלוננת, מה שמוסיף ממד של חומרה למעשים. שכן, בנסיבות כאלה, מעבר לכאב הפיזי שנגרם למתלוננת, הרי שיש לשער שהנאשם אף גרם לתחושות של בושה ועגמת נפש, הן למתלוננת והן לבתו אשר נאלצה לצפות באביה דוחף את אמה ואף קורע את חולצתה. עוד נתתי דעתי לכך שהנאשם בחר לפעול באלימות בעקבות ויכוח על עניין של מה בכך ומבלי שקדמה לכך התגרות מצדה של המתלוננת.

13. סקירת **מדיניות הענישה** הנוהגת, מעלה כי במקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירות של תקיפה סתם של בן זוג והיזק לרכוש במזיד, הושתו עליהם **בדרך כלל** עונשים צופי פני עתיד, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו. במקרים אחרים, בהם למשל דובר בנאשמים אשר הורשעו במספר עבירות אלימות, הושתו עונשים של מספר חודשי מאסר, לריצוי בעבודות שירות (ובכל מקרה, גם במקרים אלו, בדרך כלל, נקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מאסר מותנה). מטבע הדברים, מתחמי הענישה שנקבעו בכל מקרה ומקרה השתנו בהתאם לחומרת האלימות, הנזק שנגרם, ויתר הנסיבות הנלוות לעבירות, ואילו העונשים אשר הושתו הושפעו כמובן מנתוני האישיים של הנאשם ומנסיבות אחרות שאינן קשורות לביצוע העבירות.

כדוגמא למדיניות הענישה הנוהגת, ראו: ת"פ (שלום רמלה) 56999-01-15 **מדינת ישראל נ' למרשנד**, (26.06.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 51211-10-13 **מדינת ישראל נ' זונה**, (10.04.2016); ת"פ (שלום עכו) 9887-10-15 **מדינת ישראל נ' ערמוש**, (02.11.2016), שם אף דובר בנאשם אשר הורשע בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג והיזק לרכוש במזיד; ת"פ (שלום ירושלים) 12768-09-12 **מדינת ישראל נ' נחמיאס**, (19.04.2016); ות"פ (שלום רמלה) 2196-11-11 **מדינת ישראל נ' ספיאשווילי**, (23.02.2015).

אף לא התעלמתי מהפסיקה אליה הפנתה המאשימה. אולם כאן מצאתי להסתייג ולציין, כי **ברע"פ 3077/16** דובר במתלוננת אשר סבלה ממסכת ארוכה של אלימות, ואף מעשיו של הנאשם שם, אשר בין היתר משך בשערות ראשה ואחז בצווארה, חמורים מאלה של הנאשם שבפניי. גם **ברע"פ 4357/13**, דובר בנאשם אשר הורשע בעבירות של תקיפה **הגורמת חבלה של ממש** לבת זוג (לאחר שדחף את ראשה של המתלוננת לקיר, סטר על פניה ואחז בחוזקה בידה, מה שגרם לה לשטפי דם) ואיומים - עבירות חמורות מאלה שהורשע בהן הנאשם שבפניי. עוד יש לומר ולהדגיש, כי הענישה (גם לאחר תיקון 113) הינה לעולם אינדיווידואלית. בית המשפט אינו משית עונשים אך לפי כותרות הסעיפים שבהם הורשעו הנאשמים, אלא כל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו בעניין זה, למשל, ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170 (1989); רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)).

14. לאור כל האמור לעיל, לאחר שנתתי דעתי לטיבה ואופייה של האלימות אשר הופעלה מצדו של הנאשם, למידת הנזק שנגרם כתוצאה מעבירת ההיזק לרכוש במזיד, ולאחר ששקלתי גם את כל יתר הנסיבות אשר נלוו לעבירות, את הפגיעה בערכים המוגנים, את מידת הפגיעה בהם ואת מדיניות הענישה הנוהגת, מצאתי לקבוע כי **מתחם העונש ההולם ינוע במקרה הנדון בין מאסר מותנה לצד צו של"צ בהיקף מתון לבין 8 חודשי מאסר, והכול לצד ענישה כלכלית נלווית, במקרים המתאימים**.

ב. שאלת ההרשעה

15. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין, משהוכח ביצועה של עבירה יש להרשיע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה ייעשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אינו סביר (ראו בעניין זה, למשל, רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); רע"פ 5100/14 **מסארווה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); ורע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014) (להלן: "**פרשת פרנסקי**")). זאת ועוד, בפסיקה המנחה

בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים (לעניין זה ראו: ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") וע"פ 2513/96 **מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)).

כן ראו את מבחני העזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם כב' השופט ש' לוי **בפרשת כתב** ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

16. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, ועיינתי בתסקירי שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה **אינו** נמנה בגדר אותם מקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסטות מהכלל לפיו נאשם שעבר עבירה יורשע בדינו. מצאתי, כי עניינו של הנאשם אינו נופל לגדר אותם "חריגים שבחריגים" או שמתקיימות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. ובמה דברים אומרים? 17. ראשית, הנאשם לא הוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת כי הרשעה תביא לפגיעה קשה וקונקרטיה בתעסוקתו או בשיקומו. כך, הנאשם **לא הציג ולו בדל ראיה** שיהיה בה כדי ללמד על כך שתעסוקתו או פרנסתו עלולות להיפגע בצורה כזו או אחרת אם יורשע בדינו. כל שנטען בעניין זה, הוא שבמסגרת עיסוקו כקבלן הוא נדרש להיכנס למקומות הדורשים גיליון הרשעות נקי כתנאי לכניסה כאמור. אולם, טענה זו נטענה בעלמא ולא הוצג לבית המשפט כל מסמך ממקום כלשהו שיהיה בו כדי לתמוך בטענה זו. יתר על כן, אף אם אניח, ולו לצורך הדיון, כי אכן יש מקומות שכניסת הנאשם אליהם תיאסר בגין הרשעתו, הרי שעדיין הוא לא הוכיח איזה נתח מכלל עבודתו תופסת תעסוקתו במקומות אלו, כך שלא ברור באיזו מידה פרנסתו תיפגע, ובוודאי של ניתן לומר שהוכח כי פגיעה זו תהא **ממשית**.

בשלב הטיעונים לעונש הנאשם אף טען, אם כי בלשון רפה במידת מה, כי הוא מעוניין להירשם ברשם הקבלנים וכי הרשעתו עלולה לסכל את כוונותיו אלו. יחד עם זאת, גם טענה זו לא גובתה במסמכים כלשהם (כך למשל, הנאשם לא הוכיח כי בכלל פנה לרשם בעניין זה). עוד בעניין זה, מצאתי להפנות לסעיף 8(א)(2) לחוק רישום קבלנים לעבודות הנדסה בנאיות, התשכ"ט-1969, שם אמנם נקבע כי "מי שהורשע בעבירה שיש בה, בהתאם למבחנים שנקבעו בתקנות, כדי לערער מהימנותו להיות קבלן רשום...", יהיה פסול מלהירשם בפנקס. יחד עם זאת, עיון בסעיף 4 לחוק האמור, מעלה כי על פניו הנאשם לא עומד למצער במרבית התנאים המפורטים שם לצורך רישום בפנקס. כך למשל, הנאשם לא הוכיח ואף לא טען כי הוא בוגר בית ספר להנדסאים או טכנאים; הנאשם לא הוכיח ולא טען כי היה לפחות שש שנים מתוך עשרה השנים שקדמו להגשת בקשתו להירשם בפנקס, מנהל עבודה בעבודות הנדסה בנאיות; הנאשם לא הוכיח ולא טען כי עבד כקבלן לעבודות הנדסה בנאיות שלוש שנים לפחות מתוך חמש השנים שקדמו לתחילתו של חוק זה והגיש תוך שנה מיום תחילת החוק את בקשתו להירשם בפנקס.

בשים לב לאמור, אף לא אדרש לשאלה אם ההחלטה לרשום אדם שהורשע בפלילים בפנקס הקבלנים נתונה לשיקול דעת הגורמים הרלוונטיים (שגם בכך יש כדי לשמוט במידה רבה את הקרקע מתחת לטענה לפיה יש בהרשעה כדי לגרום לנזק קונקרטי וממשי, וראו והשוו בעניין זה עפ"ג (מחוזי חיפה) 32764-04-16 **מדינת ישראל נ' קנדלקר**, (31.05.2016), שם דובר בבקשה להימנע מהרשעתו של נאשם מתווך מקרקעין).

לאור העובדה כי הימנעות מהרשעה היא חריג לכלל, יש לדרוש כי נאשם המבקש שבית המשפט יימנע מהרשעתו על אף שהוא נמצא אשם בביצוע עבירה, יבסס את טענותיו על תשתית ראייתית ראויה (ראו למשל רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014)). אולם כאמור, במקרה הנדון בקשתו של הנאשם להימנע מהרשעתו מתבססת על טענות ערטילאיות בלבד שאינן נתמכות ולו בבדל של ראיה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי הוא הוכיח שהרשעתו בדין עלולה לפגוע, לא כל שכן פגיעה חמורה, בשיקומו או בתעסוקתו.

18. שנית, ואף שדי היה באמור עד כה כדי לדחות את בקשתו של הנאשם, פרמטר נוסף שעל בית המשפט לבחון עובר לקבלת החלטה בדבר הרשעת נאשם, כפי שנקבע **בעניין כתב**, הוא יחסו של הנאשם לעבירה, נטילת אחריות לביצועה, והבעת חרטה עליה. בעניינינו, אכן מדובר בנאשם אשר הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן. יחד עם זאת, עיון בתסקירי שירות המבחן מעלה כי הנאשם מצמצם מאחריותו למעשים ונמנע מלהביע חרטה כנה ואמתית. הדברים אף מלמדים כי לא הפנים את הפסול שבמעשיו. פרמטרים אלו חשובים בכל מקרה, אולם הם אף מקבלים משנה תוקף עת עסקין בעבירות אשר בוצעו בתוך התא המשפחתי, ולא כל שכן מקום בו בני הזוג ממשיכים להתגורר יחדיו, כך שהם נותרים ב"חיכוך" מתמיד. בנסיבות כגון דא, מקום בו הנאשם מצמצם מאחריותו ואינו מפנים את הפסול שבמעשיו, הרי שעודנו נותר החשש שמא יחזור ויפעל באלימות גם בעתיד, עת ייקלע לרגע של מחלוקת עם המתלוננת (כאן אף ניתן לציין, כי גם שירות המבחן התקשה לאתר אלמנטים המצביעים על צמצום המסוכנות הנשקפת מהנאשם).

לאור אלה, ביטול הרשעתו של הנאשם עלולה לשגר לו מסר מוטעה של סלחנות, וטוב שידע כי בית המשפט לא ינקוט עמו במידת הסובלנות אם יחזור על מעשיו. מן הראוי שידעיה זו תרחף מעל ראשו כל העת, ואם לא יימנע מלבצע עבירות כלפי המתלוננת בזכות ריסון התנהגותו בכוחות עצמו, אולי יעשה כן מאימת הדין.

19. בשוליה של נקודה זו, ובבחינת למעלה מן הצורך, אף אזכיר ואומר כי גם שירות המבחן מסר שלא מצא כל נימוקים אשר יכולים לתמוך בבקשת הנאשם בעניין זה, ולכן גם נמנע מלבוא בהמלצה להורות על ביטול הרשעתו.

20. לאור כל האמור, ובשים לב להיעדר פגיעה ממשית שעלולה להיגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו ולנוכח העובדה כי אינו מקבל אחריות מלאה על מעשיו ואינו מביע חרטה כנה עליהם, ולאור האמור בגוף תסקירי שירות המבחן, הריני מורה כי **הרשעתו של הנאשם תיותר על כנה**.

ג. גזירת הדין

21. כעת נותר לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, ולצורך כך, כמצוות המחוקק בסעיף 40א לחוק העונשין, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בהזדמנות זו אף אציין, כי בשים לב לכך שהרף התחתון של מתחם העונש ההולם אשר נקבע לעיל הינו מאסר מותנה, הרי שממילא אין מקום לדבר על סטייה ממנו לקולא. מה גם, שהנאשם שלל כל נזקקות טיפולית, כך שאף לא מתקיימים בעניינינו שיקולי שיקום כלשהם.

22. לגופו של עניין, נתתי דעתי לעובדה כי במשך 35 שנות נישואיהם, זוהי **מעידתו הראשונה** של הנאשם, וזאת במובן שהוא לא הורשע בעבר בעבירות של אלימות בתוך במשפחה. עוד אציין, כי לא מצאתי להעניק משקל ממשי להרשעותיו הקודמות של הנאשם, וזאת בשים לב לכך שהן התיישנו זה מכבר, בעוד שהרשעתו האחרונה הינה משנת 2000. כן הבאתי בחשבון את הפגיעה שעלולה להיגרם לנאשם ולמשפחתו ככל שיושת עליו עונש מאסר, ולו לריצוי בעבודות שירות.

לא אוכל לקבל את טענת המאשימה, לפיה אין המדובר באירוע חד פעמי. אכן, הנאשם דחף את המתלוננת פעמיים (ומשך בחולצתה), ואולם הדברים נעשו במסגרת אותו אירוע, על רקע אותו ויכוח ובסמיכות של ממש בזמנים ובמקום, כך שהמדובר בפרץ עברייני אחד שהוביל למסכת אלימה אחת. מה גם, שטענתה זו של המאשימה לא עולה בקנה אחד עם האמור בכתב האישום המתוקן, שם הנאשם הואשם בעבירה אחת בלבד של תקיפה סתם של בת זוג, ואף אינה

מתיישבת עם היעדר העתירה מצדה לקבוע מתחמי ענישה נפרדים בגין כל אירוע.

עוד ולקולא, ניתן להעניק משקל מסוים לעובדה כי הנאשם שהה מספר ימים במעצר מאחורי סורג ובריש ותקופה לא מבוטלת נוספת תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליכי המעצר אינם עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם כאמור, יש להניח שהיה בכך כדי להדגיש עבור הנאשם את הפסול שבמעשיו, ואף ניתן לשקול זאת במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין. עוד יש לשקול את חלופת הזמן מעת ביצוע העבירות.

לבסוף, בית המשפט שוקל את העובדה כי הנאשם הודה במיוחס לו ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. דא עקא, במקרה הנדון הודאתו של הנאשם איננה מלמדת אודות חרטה כנה וקבלת אחריות של ממש. שכן כאמור, כפי העולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם הביע עמדה קורבנית ושלל כל אירוע של אלימות (יצוין כי חרף כך, הנאשם לא ביקש באף שלב לחזור בו מהודאתו), תוך ששירות המבחן התרשם כי הוא מתקשה לקחת אחריות או לבחון מאפייני אישיות והתנהגות שהובילוהו למצבו הנוכחי וכי עודנה נשקפת הימנו מסוכנות. אף במסגרת הטיעונים לעונש, המשיך הנאשם לצמצם מאחריותו ומחומרת מעשיו, וזאת כאשר טען כי בסך הכול יש לפעמים בינו לבין המתלוננת "ויכוחים קטנים". גם בית המשפט, כמו שירות המבחן, התרשם כי כל הבעת חרטה מצדו של הנאשם, ככל שהייתה כזו, נעשתה מהשפה אל החוץ, מתוך שיקולי כדאיות גרידא, ועל מנת לזכות בהקלה בעונש. כאן גם אשוב ואפנה לדברי בגזר דין זה, בכול הנוגע לחשיבות השיקול של הבעת חרטה כנה ונטילת אחריות על המעשים עת עסקינן בעבירות של אלימות בתוך המשפחה, בייחוד מוקם בו בני הזוג עדיין מתגוררים יחדיו. אכן, בא כוח הנאשם צודק בטענתו לפיה לא ניתן לזקוף לחובתו של הנאשם את אי שיתוף הפעולה של המתלוננת עם שירות המבחן, אולם מה בין זה לבין הדברים האמורים שהנאשם עצמו מסר בעת פגישותיו בשירות?

23. לסיכום, לנוכח הצמצום של הנאשם באחריותו, שקלתי לגזור עליו עונש המצוי ברף הבינוני של המתחם, קרי מאסר קצר בעבודות שירות. אולם, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים אשר פורטו לעיל, ובעיקר בשים לב לעובדה כי זוהי מעידתו הראשונה של הנאשם במשך 35 שנות נישואיו למתלוננת, מצאתי כי ניתן ללכת לקראתו בזו הפעם, ולגזור עליו, כהמלצת שירות המבחן, עונש המצוי ברף התחתון של המתחם אשר קבעתי.

לצד זאת, ובשים לב לאמור, היקף שעות השל"צ אשר יושת על הנאשם יהיה נרחב יותר מזה שהומלץ על ידי שירות המבחן (כאשר מיותר לציין, כי המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן הן, המלצה בלבד ובית המשפט אינו מחויב לקבלה), ובכך יינתן ביטוי הולם לחומרת מעשיו של הנאשם.

עוד יצוין, כי בשים לב לעובדה שהנאשם והמתלוננת צפויים לשוב ולנהל משק בית משותף, הרי שלא מצאתי כל טעם להשית עליו פיצוי. הגם שכך, ועל מנת לחדד לו את המסר בדבר הפסול שבמעשיו, חלף הפיצוי אשית עליו קנס, אם כי מתון.

לבסוף, ובשים לב ללבטיו של שירות המבחן בנוגע למידת המחויבות שאותה גילה הנאשם בדבר ביצוע צו השל"צ, מן הראוי להבהיר לנאשם גם בגוף גזר הדין כי צו השל"צ הינו עונש לכל דבר ועניין, ואמנם הוא יושת אך כפוף לשיתוף הפעולה של הנאשם - אך ככל שלא יהיה מצדו שיתוף פעולה כאמור - האלטרנטיבה לעונש זה לא תהיה בהכרח ענישה מותנית בלבד, ודי לחכימא ברמיזא.

24. **מכל המקובץ לעיל, אני מורה כי הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה, וגוזרת עליו את העונשים הבאים:**

א. צו של"צ בהיקף של 220 שעות.

כאמור בתסקיר שירות המבחן מיום 30.01.2017, הנאשם יבצע את עבודות השל"צ במסגרת מתנ"ס כצנלסון באשקלון, בתפקידי סיוע לאב הבית ותפקידי אחזקה.

בית המשפט שב ומבהיר לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן בביצוע עבודות השל"צ ומשמעות היעדר שיתוף הפעולה.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ב. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך חודשיים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון או עבירת היזק לרכוש במזיד.

ד. קנס בסך 750 ₪. הקנס ישולם בתוך 30 יום מהיום.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 5,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שנתיים מהיום. אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ניתן בזאת צו להשמדת המוצג - חולצה, בכפוף לחלוף תקופה הערעור.

המזכירות תשיב למפקיד כספים שהופקדו על ידה במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה - מ"ת 34599-11-15, ככל שהופקדו.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ט' ניסן תשע"ז, 05 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.